

μελαγχολία επιπλανωμένη επί τῆς ὁλῆς της ὄψεως, ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς ποιητικόν τι καὶ ἀνυπόστατον θέλητρον. Πολλοὶ ἐπομένως τὴν περιεστοίχιζον καὶ τὴν ἐθεράπευον, ἀλλὰ πρὸς ὅλους ἐδείκνυτο, περιποιητική μὲν, ἀγαθὴ, εὐπροσήγυρος, συγχρόνως ὅμως καὶ ἀδιάφορος.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ πρίγκιψ Φραπόλις εἶχε ἀπέλθει εἰς Νεάπολιν, αἱ δὲ δύο δελφαὶ ἐκάθηντο εἰς τὸ πολυτελὲς ἀνθοκομεῖον τοῦ κήπου, διασκευασμένον εἰς θερινὴν διαίταν δι' αὐτάς, καὶ ὅπου πολλάκις πολλὰς διῆγον τῶν θερμότερων ὥρῶν τῆς ἡμέρας. Ἡ Νίνα, ἡπλωμένη εἰς αἰθρὴν ἀπὸ χρυσοῦς κασιμύριον, ἐξηρτημένην, ὡς αἱ τῶν ναυτῶν, ἐκατέρωθεν ἐκ χρυτῶν κρίκων κοσμοῦντων τοὺς τοίχους, παρεδίδοτο, ἐνῶ περιέμενε τοῦ μνηστῆρος τις τὴν ἐπιτροπὴν, εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄπονον καὶ πλήρη ἀπολαυσιν· ἡ δὲ Ῥόζα, εἰς τοῦ πόδας της καθήμενη, εἶχε λάβει τὴν ἀγαπητὴν της κιθάραν νὰ παίξῃ, ἀλλὰ τὴν ἀπέθεσε μετ' ὀλίγον βωβήν· ἔλαβεν ἔπειτα ἐν βιβλίον καὶ τὸ ἐφυλλολόγει, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσπλωμένοι ἀλλοῦ, καὶ ἀλλοῦ ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς της.

νὴν τῆς καρδίας, καὶ ἰρρίφθη ἐκτὸς τοῦ ἀνθοκομεῖου. Ἡ Ῥόζα, ἡγέρθη περιφοβὸς καὶ αὐτὴ, καὶ μὴ ἐνοοῦσα περὶ τίνος ἐπρόκειτο· ὅτε δὲ ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀδελφὴν της, εἶδεν ἀνθρώπους ὧν ἡ ἀπαίσιος ὄψις, τῇ ἀνεπόλησε τοὺς ληστὰς τοῦ Σαντάλθου, ξιφῆρεις καὶ δράκοντας πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον, οὗ τῇ ἀπέκλειον ἤδη τιν ἐξόδον. Ἐκτὸς ἑαυτῆς ὑπὸ τρόμου, καὶ εἰς τὴν ἐνθυμησιν τοῦ φρικτοῦ κινδύνου ὃν εἶχε διατρίξει, ἐρρίφθη τότε εἰς τῆς σκιάδος τὸ βάθος, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ τὴν ἐπιπροσθαῦσαν κρεμαστὴν κλίνην διέβη, πρὶν τὴν ἰδῶσι, τὴν ὁαλίνην βύραν, ἣτις ἤτοιγετο πρὸς ἐσωτερικὴν ἀλλήν τοῦ ἀνθοκομεῖου διαίρεσιν, ἐκλείδωσεν αὐτὴν ἐσωτερικῶς, καὶ ἔπεσεν ἄπινους σχεδὸν μεταξὺ τῶν πληρούντων τὴν ὑελόκτιστον ἐκείνην αἵθουσαν ἐξωτικῶν δένδρων, ὧν τὰ πλατέα φύλλα τὴν ἐκρυπτον ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν κακούργων.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν εἰσώρμησαν εἰς τὴν πρώτην αἵθουσαν τοῦ φυτοκομεῖου εἰς λησταί, διώκοντες ἄνθρωπον ὃν εἶχαν ἤδη ἀροπλίσαι, καὶ ὃν ἡ Ῥόζα ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὡς τὸν κόμητα Σικκάρδην. Ἡ

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπροτήτων ἱκαίνων τοῦ ἀβροῦ βίου, ὅστις ἄλλοτε ἦτον τὸ σταθερὸν ὄνειρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, ἐνεθυμεῖτο τὸ πτωχὸν χωρίον καὶ ἀπὸ τοῦ χωρίου μετέβαιναν εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα, καὶ εἰς τὴν φαντασίαν της παρουσιαζέτο ἡ σκηνὴ τῶν ληστῶν, μεθ' ὅλης τῆς οἱότητος της, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ κομποῦ νεανίου ὅστις τὴν ἔσωσε, καὶ οὗ ἡ εἰκὼν ἀνέκυπτε καθ' ἐκάστην ζωηροτέρα εἰς τὴν καρδίαν της.

Αἶφνης πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ κήπου ἠκούθησαν πυροβολισμοὶ καὶ συγχρόνως ἀλαλαγμοὶ ἀγριοί.

— Τὸν Φίλιππον, — θέλουν νὰ θανατώσουν τὸν Φίλιππον! ἀνέκραξεν ἡ Νίνα μετὰ τὴν προφητικὴν φωνήν.

πρώτῃ ὁρμῇ τῆς καρδίας της τὴν ἐκίνησε νὰ ῥιφθῇ πρὸς βοήθειάν του, ἡ καὶ νὰ φωνάξῃ· οὐ μόνον ὅμως ἡ φρίκη τῇ ἐδέσμευε μέλη καὶ γλῶσσαν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐνόησεν ὅτι πᾶν τῆς κίνημα ἦτον ἀνωφελές, καὶ ἤθελαν μόνον τὴν παραδῶσι εἰς τοὺς ληστὰς· ἔμειναν ἐπομένως ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, συγκινητῶσα ὅλας τὰς δυνάμεις της εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὓς ἐκράτει τεταμένους ὁ φόβος, καὶ βλέπουσα χωρὶς νὰ φαίνεται ὑπὸ τῶν φύλλων τὸ πόνημα.

Ὁ Σικκάρδης, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον, βλέπων ὅτι διεκφυγὴν πλέον δὲν εἶχεν, ἐστράφη αἰφνης κατὰ τῶν διωκτῶν του, ὡς τὸν λέοντα ἢ τὸν κάπρον ὃν οἱ ἐκρευταὶ περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, καὶ ῥιφθεὶς